

ΓΥΡΙΣΜΟΣ

Φτάνεις τη νύχτα και χτυπάς
από συνήθεια την πόρτα ενώ
έχεις στην τσέπη το κλειδί.
Σου απαντάει ο αντίλαλος όπου
μαζεύει γύρω μες στο σκοτάδι τις σκιές
σιωπηλές να σε κοιτάνε.
Σε άλλη εγκαρδιότητα σε είχαν συνηθίσει
αυτές οι ώρες της νυκτός.

Χωρίς απάντηση θα πεις το ήρθα και όλα
χωρίς να είναι ίδια θά' ναι όπως πριν.
Τα λόγια οι κινήσεις και οι σκέψεις
γύρω σου θα συνάζουν φωτογραφίες γνώριμες.

Για άλλη μια φορά θα πεις το ήρθα
επειδή πάντοτε οφείλεις να επιστρέφεις
δίχως απάντηση να περιμένεις κι όμως
εκεί στη μέση θα σταθείς
πίσω οι τοίχοι και τα έπιπλα το σκηνικό
κι από την άδεια την πλατεία οι γνώριμες σκιές
για μάταιο αγκάλιασμα θα απλώνουνε τα χέρια.

Καθώς αργά κυλούν
του γυρισμού τα χρόνια
η νοσταλγία τραγουδιέται

διαφορετικά κάθε φορά εδώ.

Από τον χρόνο που είναι πάντοτε παρών

αέρινος καβαλάρης μες στη νύχτα ξεμακραίνει

και στον εξώστη αφουγκραζόμαστε σκυμμένοι

τα πέταλα του αλόγου του όπως

μπερδεύονται με το ημισέληνο φεγγάρι.